



Jorge Verstrynge: la sort de Fraga serà la seua

/ Francisco Lafuente

«El PSOE perdrà en el 86»

Jorge Verstrynge, secretari general d'AP, és el més fidel dels subordinats de Manuel Fraga. Tant, que no s'atreveix ni a pensar en la possible successió del líder de la dreta conservadora. Fill de belga i espanyola, recorda més un jove cadell de les joventuts nazis que un diputat per Sevilla. El jove lleó de Fraga ha de lluitar contra la pròpia imatge. Potser per això és dels personatges més dialogants de la dreta.

Julià GARCIA CANDAU

Verstrynge té un despatx on la imatge de Fraga és reverencial. Al costat d'un retrat a l'oli del president d'AP, hi ha un diploma faller.

Pregunta.-¿És vosté l'alternativa de l'alternativa?

Resposta.-¿En quin sentit? ¿Com a successor de Fraga? No és eludir la contestació, però la seua figura és irreplicable. S'ha dit el mateix d'altres persones, però no importa. Fraga, no el podrà succeir un altre Fraga, l'haurà de succeir un conjunt de persones.

Verstrynge se sent a gust amb el càrrec de secretari general i, quan li explique que crear aquesta imatge

d'home sense successió respecte de Fraga és tant com recrear el Movimiento Nacional, respon que tal suposició no és justa i afirma que «sense Fraga no hi haurà frangisme». Però sí que creu que hi ha la doctrina Fraga, «com a cos de doctrina estructurada funcionarà en el futur, de la mateixa manera que hi ha el gaullisme sense De Gaulle».

R.-La doctrina Fraga és difícil de definir en poques paraules. És bastant semblant al gaullisme. Un sistema democràtic basat en un poder executiu fort i un Parlament també fort, sense atomitzar les forces polítiques. És avançat en l'aspecte social, amb més mescla de liberalisme, però sense transformar l'estat en un eile-

ment pacífic. Pel que fa a les autonomies, s'està per un model no federal, però sí amb una elevada capacitat d'autogovern. Des del punt de vista dels costums socials, arrelat. No parle d'una defensa a capa i espasa dels aspectes tradicionals, però sí de la conservació de la part essencial, a través de la modificació dels punts accessoris.

P.-¿Des de quan és Fraga autonomista?

R.-Fraga és un gallec que exerceix.

Per a Verstrynge, al principi del procés autonòmic, AP tingué por que és produís el clivellament del «fet unitari, però han anat desapareixent els petits escúpols». Alianza mantingué durant molt temps la tesi de la reforma del títol vuité de la Constitució. Segons Verstrynge, hi hagué por que Andalusia es dotàs de l'autonomia per l'article 151. Alianza ha rectificat, i «ha acceptat la voluntat del poble andalús».

P.-¿Hi hagué por al procés autonòmic al País Valencià?

R.-Respecte al Regne de València, no hi hagué cap problema, ni n'hi ha tampoc ara.

P.-¿Per què insisteix tant el seu partit a les Corts sobre temes valencians que científicament són clars? ¿Per què tracten de confondre el personal?

R.-Jo no en sabia res, d'això.

P.-Per exemple, en el tema de l'idioma.

R.-Senzillament, perquè dins del partit hi ha més autonomia del que sembla. Respecte a l'idioma, hi ha una cosa clara: és una qüestió de voluntat popular i hi ha una especificitat que cal que siga defensada. La seua llengua pròpia ha de ser defensada.

P.-I aquesta llengua ¿quina és?

R.-La que en aquests moments els grups partidaris del Regne de València defensen, amb clara consciència de la seua especificitat. Adopten la seua defensa basats en lingüistes que no sé enumerar, perquè no és la meua especialitat. La llengua valenciana.

Verstrynge creu que la qüestió de l'idioma depén del sentiment popular. Però tampoc no seria massa partidari del fet que, després d'una àmplia i asèptica informació, el poble valencià pogués expressar la seua voluntat, cosa que fins ara tam-

poc no se li ha sol·licitat. Per a Verstrynge, la qüestió lingüística és un problema que ja han definit els congressos del seu partit. Les opinions d'entitats neutrals, com ara la Real Academia Espanola de la Lengua, no compten.

P.-¿Quina és l'afiliació d'AP al País Valencià?

R.-En el regne, jo veig el partit bastant implantat. Fa tres anys n'eren tres i jo en un cafè. A Alacant hi ha una bona implantació. A Castelló no tanta, i a València en tenim una de les millors d'Espanya. El trenta-un d'agost, a València, hi havia 7.705 afiliats, i el trenta de novembre, 7.777. A Alacant, en les mateixes dates, les xifres són de 7.250 i

7.526. I a Castelló, 2.294 i 2.347. A tot Espanya tenim 160.893 afiliats.

P.-¿El secretari general d'AP creu en la victòria electoral per a 1986?

R.-El meu problema no és si el PSOE perdrà les eleccions en 1986, que jo ja ho sé. El problema és saber si es produeix el consens de totes les forces parlamentàries no socialistes. L'atomització per la llei d'Hondt pot donar-nos la victòria, però no una majoria suficient.

P.-¿Tan malament ho fa el PSOE?

R.-Desafie qualsevol persona que em diga una de les promeses fetes durant la campanya electoral que haja estat complida.

P.-Les enquestes segueixen dient que vostés perden.



Verstrynge i la imatge reverencial de Fraga

/ Francisco Laínez

R.-Els sondeigs tenen tres defectes. Després de quaranta anys de sistema dictatorial, hi ha gent que té por a dir què pensa. Les mostres no són suficients, i els sondeigs sense fer la pregunta concreta «¿qué va votar vosté en les passades eleccions?» no demostren si són sincers. A més, entre eleccions, la gent no es defineix, i sol respondre que ja s'ho pensarà. Els sondeigs no em preocupen, perquè a Espanya es vota en contra de i no a favor de. En 1982 la gent votà contra UCD. En 1986 votarà contra Felipe González.

P.-¿Li preocupa a vosté Miquel Roca i la millora d'imatge d'Adolfo Suárez?

R.-Suárez i Roca són dues personalitats polítiques importants a Espanya, i pesaran. Negar-ho seria absurd. Suárez, amb els seus encerts i els seus errors, va ser una figura clau per a la democràcia espanyola. Roca és intel·ligent. Però una altra qüestió distinta és saber si tots dos són capaços de derrotar Fraga.

A Verstrynge, li concedirem enguany els cronistes parlamentaris el premi «Cerros de Úbeda», amb el socialista Guillermo Galeote, per l'enfrontament verbal que tingueren en els corredors del Congrés a costa del tema Flick. Galeote l'anomena nazi.

P.-¿És vosté conscient que la seua figura física és procliu a una definició poc democràtica?



Francisco Lainez
En 1986, la gent votarà contra Felipe González

R.-Hi ha una diferència substancial entre l'aparença i la realitat. El meu pare és belga, i jo tinc un aspecte germànic. És trist que ser ros es relacione amb el feixisme alemany, que són només dotze anys d'una història bicentenària. Ho considere una aberració. No es correspon amb mi el tipus físic que se m'atribueix. Els escandinaus són rossos, i mai no han estat nazis.

P.-Tanmateix, vosté està al costat d'un home que no s'ha distingit durant la seua vida política per haver estat partidari de la llibertat.

R.-No hi estic d'acord. En aquella situació concreta no podia abolir-ho tot. Féu tot el possible per augmentar els graus de la llibertat de premsa. El treball d'aquells que lluitaren per la llibertat des de dins del règim també va ser important. Era més fàcil des de fora adoptar grans actituds. Des de dins, calia lluitar per projectes de llei que travaven o retallaven.

P.-¿Quina serà l'actitud de Coalició Popular en el primer període parlamentari de 1985?

R.-La mateixa que en el trimestre anterior. Hem d'incrementar l'oposició constructiva, perquè els terminis de confiança donats al govern s'han esgotat. Ha d'haver-hi resultats.

P.-¿Som ja en campanya electoral?

R.-Encara no. Estem assentant-ne les bases. Tots els partits ho estan fent.

En la perspectiva de les eleccions gallegues, AP tracta de buscar la «majoria natural». La unió de totes les forces de centre i dreta és el missatge subliminal contra el Partit Socialista. Dins de Coalició Popular han començat a agreujar-se les diferències amb els demòcrata-cristians d'Oscar Alzaga. Fraga ha rebut ja una part del suport substancial de la patronal, amb l'ingrés de José Antonio Segurado. Però la seua figura de líder comença a ser qüestionada amb insistència. La sort de Fraga serà la de Verstrynge.

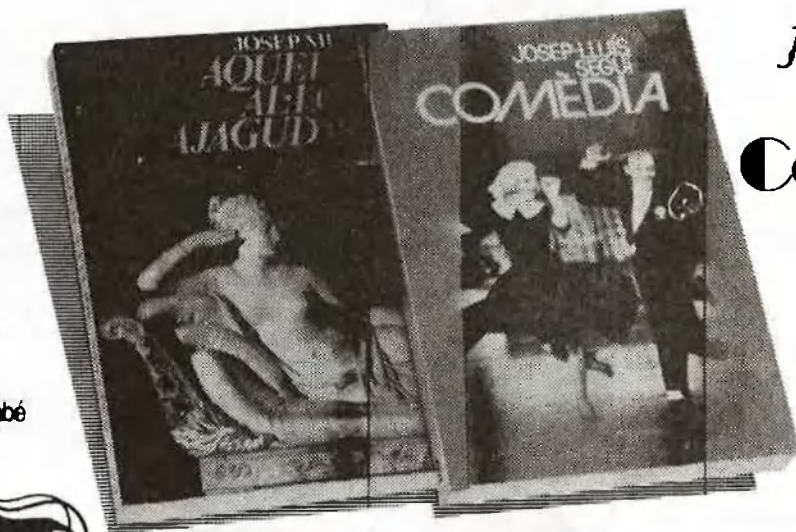
Josep Melià Aquella aflota ajaguda

El Balanci, 167, 208 pàgs.

Una rica i complexa novel·la d'aquest escriptor mallorquí, periodista i polític, que és també la crònica social d'una ciutat i illenca de la postguerra.



EL BALANCI



Josep-Lluís Seguí Comèdia

El Balanci, 169, 192 pàgs.

Una generació educada sentimentalment pel cinema, el teatre, la literatura que, en la nova realitat dels anys vuitanta, comença a fer balanç de les seves vivències.

De venda a totes les llibreries

edicions 62